

นิทานเรื่อง “ปลาทองกับชาวประมง”

ณ หมู่บ้านชาวประมงริมทะเลอันสงบ ชายชราคนหนึ่งชื่อ “ลุงสิน” ออกเรือทุกเช้าตามหน้าที่ที่ทำมาตลอดหลายสิบปี แม้จะเหนื่อย แต่ลุงสินไม่เคยละเลยหน้าที่ เพราะรู้ว่าอาหารของครอบครัวอยู่บนความขยันของเขา

เช้าวันหนึ่ง คลื่นทะเลสงบนิ่งผิดปกติ ขณะลุงสินทอดแหลงไปในผืนน้ำ แหกกลับหนักผิดปกติ ราวกับได้ทองคำมาทั้งก้อน เมื่อลุงสินดึงแหขึ้น จึงพบว่า มี “ปลาทองขนาดใหญ่” สีทองแวววาวอยู่ในแห ปลาทองพุดออกมาด้วยเสียงนุ่มนวล “ท่านชาวประมง หากท่านปล่อยข้ากลับลงทะเล ข้าจะตอบแทนน้ำใจของท่าน ขอเพียงท่านบอกว่าปรารถนาอะไร” ลุงสินนิ่งคิด ก่อนตอบอย่างอ่อนโยน

“ตลอดชีวิตข้าไม่เคยต้องการทรัพย์สมบัติมากมาย เพียงขอให้ชาวบ้านในหมู่บ้านนี้รู้จักรับผิดชอบในหน้าที่ของตนก็พอ ทุกวันนี้มีหลายคนที่ไม่รับผิดชอบต่อผู้อื่นจนเกิดความลำบากแก่ส่วนรวม”

ปลาทองได้ยินดังนั้นก็ประหลาดใจ “เหตุใดท่านไม่ขอทองคำหรือวังใหญ่โตเล่า” ลุงสินยิ้มบาง ๆ

“ทองคำมีมากแค่ไหนก็ไม่พอ หากผู้คนขาดความรับผิดชอบ บ้านเมืองก็อยู่ไม่ได้” ปลาทองนิ่งไปชั่วขณะ ก่อนกล่าว

“ข้าจะทำให้คำขอของท่านเป็นจริง” ทันทีที่ปลาทองถูกปล่อยกลับทะเล วันต่อมาเกิดเหตุการณ์แปลกในหมู่บ้าน ชาวบ้านที่เคยผลัดกันให้ผู้อื่นเริ่มสำนึกตนเอง หันมาช่วยเหลือ ทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มกำลัง ใครรับหน้าที่จับปลา ก็ออกเรือแต่เช้า ใครดูแลน้ำจืด ก็ไม่ทอดทิ้งเหมือนเก่า

หมู่บ้านกลับมาสงบและอุดมสมบูรณ์กว่าที่เคย ทะเลให้ปลามากขึ้น ผู้คนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

หลายปีผ่านไป เด็ก ๆ ในหมู่บ้านจะได้ยินคำสอนจากลุงสินเสมอ “ของมีค่าไม่ใช่ทองคำ แต่คือหัวใจที่รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตน หากทุกคนทำในส่วนของตนให้ดีที่สุด โลกนี้จะน่าอยู่เองโดยไม่ต้องขอพรจากปลาทองใด ๆ”